

[Johan Asmussen.]

studierejse til bl. a. fængslerne i Jylland. I min egenskab af ordfører for de uafhængige i denne sag fandt jeg det selvfølgelig, at også jeg søgte at skaffe mig den samme viden og baggrund, som de øvrige ordførere havde, og udtrykte ønske om at komme med på denne studierejse. Jeg fik gennem folketingets bureau den besked, at det ikke kunne lade sig gøre, man betragtede det som et betænkeligt brud på hidtidige principper. Efter min mening — og jeg tør sige, at jeg ikke står alene med den — er det i virkeligheden stik modsat: de arbejdsvilkår, der på den måde bydes et parti, en ordfører og i det hele taget et medlem af folketinget, er i virkeligheden et betænkeligt brud på elementære hensyn til den demokratiske teknik. Jeg håber, at det ikke vil vare længe, før der skaffes mulighed for, at den slags ting ikke kan gentage sig. Det ville have været let at undgå det også i dette tilfælde. Følgen var, at jeg i konsekvens af min opfattelse måtte foretage en soloekspedition til de samme fængsler, fremragende arrangeret af fængselsdirektoratet og med elskværdig og alsidig hjælp fra alle fængselsinspektørerne rundt omkring. Jeg har intet at beklage mig over i den henseende, tværtimod.

På baggrund af bl. a. det indtryk, også jeg derved har skaffet mig af den måde, hvorpå livet i fængslerne former sig, og af den indstilling, man fra fængselsinspektørernes og fra personalets side har med hensyn til praktiseringen af de efter min mening i virkeligheden beskedne ændringer og forbedringer, der nu er ved at blive indført, kan jeg slutte mig til lovforslaget, som det foreligger, også med de små ændringer, der er foreslået. Jeg tænker her på spørgsmålet om prøveløsladelser og udgangstilladelser. Der kunne måske være grund til at fremhæve, at således som dette halvvejs nye institut med udgangstilladelser er blevet omtalt i pressen, synes jeg, at det i ganske overordentlig grad har fået slagside. Det har vist sig, tror jeg, at man mange steder i befolkningen har fået en helt forkert opfattelse af, hvad det er, det drejer sig om, og hvor man vil hen med disse ændringer. Man taler om: skal mordere nu på ferie, og alt sådan noget. Jeg behøver ikke at forklare det høje ting, at det ikke er det, der

er tilfældet, men det kunne måske være nyttigt, om offentligheden blev lidt mere omhyggeligt orienteret om, hvad det egentlig er, det drejer sig om, nemlig om et til dels gennemprøvet og i hvert tilfælde af alle sagkyndige som absolut rigtigt og nødvendigt anset led i det, som er en væsentlig del af meningen med fængselsopholdet, nemlig forberedelse til, at den indsatte, som det hedder, på ny kan indtage en plads i samfundet. Således som reglerne er udformet her, som baggrunden er givet i motiver og betænkning, og som jeg har fået indtryk af at man agter at praktisere dem, mener jeg, det er et rigtigt og nødvendigt fremskridt. Man kan undre sig over, at Sverige og Norge har været en halv snes, Sverige endda, så vidt jeg husker, 20 år længere fremme, end vi er herhjemme.

Jeg skal så gøre nogle bemærkninger om det, der vel over for offentligheden er det centrale i lovforslaget, nemlig § 225, stk. 4, den såkaldte „grimme lov“, som nu alle er enige om at ophæve. Vi var i sin tid imod, at den blev indført. Ved første behandling meddelte jeg derfor, at vi naturligvis nu kunne støtte, at den ophævedes, og det vil vi selvfølgelig stadig gå ind for. Også jeg gjorde dengang opmærksom på, at navnlig når man ville ophæve den grimme lov, forekom det nærliggende, at man samtidig også ophævede § 230. Man har naturligvis beskæftiget sig med den i udvalget, og jeg ser, at det radikale venstres og socialistisk folkepartis udvalgsmedlemmer har stillet ændringsforslag om, at den ophæves, medens de tre store partier ikke har kunnet gå ind for det.

Efter min mening foreligger der her ulighed på 2 punkter. For det første, at man straffer den, som regel den unge, der modtager penge, og ikke den, som regel den ældre, der betaler. For det andet, at man kun straffer i homoseksuelle forhold, ikke i heteroseksuelle forhold. Begge disse uligheder støder min retfærdighedsfølelse. De betyder begge efter min mening en klar krænkelse af elementære krav til retfærdighed og lighed. Denne bestemmelse har naturligvis, da den blev indført, haft et såre prisværdigt sigte, men da den er udtryk for en forældet og i virkeligheden bundreaktionær indstilling, burde den afskaffes, ganske uanset om man ophæver